

Глава 1

Ани влетя в къщата на приятелката си Лили и тръшна на пода в коридора голямата раница, в която бяха грехите ѝ, приготвени за гостуването ѝ тази вечер.

– Еха, цяла седмица ли смяташ да останеш? – пошегува се Роузи, майката на Лили.

– Здравсти, Ани! – викна и Лили, която в този момент нахлу в коридора и заизува огромните ботуши, които слагаше винаги, когато работеше в конюшнията. – Боже мой, колко много пуловери!

Ани се усмихна.

– Мама настоя. Каза, че през нощта в плевнята става студено.

– Права е – съгласи се Роузи. – Момичета, наистина ли искате да спите там?

– Разбира се! – възкликна Лили. – Спането

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

навън е много по-забавно! О, какво има тук?

Ани отвори капака на голямата кръгла метална кутия, която стискаше в ръце, и показа с гордост дузина кексчета, поръсени със захарни звездички.

– Еха! – ахна Лили.

– Изглеждат вкусни! – усмихна се и Роузи.

В този момент малкият брат на Лили, Адам, слезе по стълбите.

– Хей, това за мен ли е? – попита той, без дори да каже „зрасти“, и понечи да бръкне в кутията, но Лили бутна ръката му.

– Махай се! Това е за нас и за нашето преспиване в плевнята!

– Ще ги оставя в кухнята – обърна се Роузи към Ани и взе кутията. – Лили, не забравяй, че имаш още работа на двора.

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

– Ще ти помогна – каза Ани.

Двете приятелки тръгнаха към конюшнята, а Руфус – кучето на Лили – заскача около тях. Ани разроши кафявата му рунтава козина, а той понечи да я лизне с език по лицето.

– Долу, момче! – викна му Лили. Естествено, Руфус не ѝ обърна никакво внимание. – Успя ли да навиеш майка си да ти вземе куче?

Ани сви рамене.

– Споменах няколко пъти, но мама е толкова заета с майсторите, че няма време да мисли за нищо друго. Трябва да отворим странноприемницата след шест седмици и тя бърза да свърши всичко навреме. А след като ремонтът приключи и всичко в къщата е ново-новеничко, едва ли ще се съгласи някакво куче да ѝ подскача наоколо...

– Хм, да, сложно е... – съгласи се Лили и взе ръчната количка, която беше подпряна на стената. После сложи в нея две вили и заедно с Ани тръгнаха към конюшнията при Нът-мег и Грейси.

Ани потупа Грейси, хвана я за юздата и я изведе навън, за да я завърже пред вратата. Грейси я побутна нежно с муцуна. Това беше кобилката, която Ани язди на последния урок и направо се влюби в нея. Докато чистеше конюшнията, можеше да си представя,

че милото сиво конче е нейно.

– Нямам търпение да започнем да яздим заедно – обърна се Ани към Лили. – Досега съм яздила само в тръс и се надявам скоро да започна и в галоп.

– Справяш се много добре – отвърна Лили. – Мама казва, че ти идва отвътре.

Ани се изчерви и не можа да скрие усмивката си.

– Благодаря! Цял живот съм мечтала да яздя и много се радвам, че имам възможност да се науча. Честно, не знаеш каква щастливка си, че имате конюшня!

– Да бе, да не мислиш, че яздя по цял ден! – засмя се Лили и вдигна пълна вила с конски тор.

Дан, бащата на Лили, и големият ѝ брат

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

Джордж гойдоха да им помогнат. Когато приключиха, момичетата тръгнаха към къщата, за да си вземат нещата за преспиването в плевнята.

– Да не забравиш кексчетата! – напомни Лили, щом влязоха в кухнята. – Какво ще кажеш още сега да си вземем по едно? Заслужаваме след цялото това чистене.

– Определено! – съгласи се Ани и махна капак на кутията. – Хей, две лисвам!

– Адам! Знаех си, че ще направи нещо толкова! – възмути се Лили. – Само да ми падне! Не, почакай... – каза тя с дяволита усмивка. – Имам по-добра идея!

Лили се пресегна към подправките и свали буркана с чилито.

– Идеята ми допада! – засмя се Ани.

Лили взе нож и внимателно повдигна глазурата на едно кексче, за да може да скрие чилито под нея. След това го остави да стои изкусително на плота.

Момичетата напълниха един термос с горещ шоколад и претърсиха кухненските шкафове за други вкусотийки. Роузи влезе и сложи чайника на печката.

– Ани, забравих да те питам – каза тя и взе една чаша от сушилката – как изкара Великден?

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

– Чудесно, благодаря! – отвърна Ани. – Бях с татко в Лондон. Прекарахме четири страхотни дни заедно. Ходихме на една нова изложба в галерията „Тейт“*. Татко си пада по изкуството, също като мен.

– Значи си на подходящото място тук – усмихна се Роузи и посочи към копието на стената. – Самюел Тревелиан е живял в този район. На картината е Уайт Хорс Бей.

Ани дълго гледа картината.

– Това е любимото ми място на брега, обичам да седя и да рисувам там – призна си тя и посочи към картината. – Лили, погледни, това не е ли мястото при скалите, където спасихме Джестър, изгубеното куче?

Лили погледна картината:

– О, да! Не бях забелязала!

– Чувала съм за Самюел Тревелиан – каза Ани на Роузи. – С татко ходихме на изложба на морски пейзажи миналата година. Мисля, че там видях негова картина.

В този момент се появи Адам. Изглеждаше доволен от себе си. Лили и Ани се държах, все едно не знаеха нищо за откраднатите кекчета. Роузи го изпрати да се приготви за лягане. Двете момичета се направиха, че не

* „Тейт“ – галерия за модерно изкуство в Лондон

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

забелязват как Агам сви кексчето от плота на излизане от кухнята.

В този момент в кухнята влязоха Дан и Джордж и също започнаха да ровят из шкафове за нещо за ядене.

– Хей, ние си заплдохме портокаловите кексчета! – извика Лили и издърпа кутията от ръцете на Джордж.

– Добре де! – каза Дан и му подаде пликче с шоколадови десертчета. – Ще минем и с това.

– Пухте чай само преди два часа! – въздъхна Роузи.

Изведнъж се чу силен крясък от горния етаж. Лили и Ани избухнаха в смях.

– Какво става? – попита Роузи и ги погледна подозрително.

– Путай Агам! – усмихна се хитро Лили. –

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

Хайде, Ани, да вървим да си направим лагер!

Не след дълго момичетата вече бяха в спалните си чували (всяка облечена с по три пуловера) и лежаха върху купи сено в плевнята. Тайгър, старата котка на фермата, мъркаше до тях. Докато си бърбеха, двете излапаха всички кексчета и бисквити. Скоро стана тъмно като в рог, светеха само лампите на двора. Дан дойде към 11 часа да провери дали всичко е наред.

– Момичета, надявам се, че ще поспите... – започна той.

– Разбира се, че ще поспим, татко – прекъсна го Лили, – със сигурност поне няколко минути!

Дан повдигна вежди.

– Лека нощ, Ани! – каза той. – Лека нощ, пакостнице!

Момичетата се захихаха и му пожелаха лека нощ.

След като баща ѝ си тръгна, Лили прошепна:

– Искаш ли да чуеш една история за духове? Зная една, която ще те изплаши до смърт.

– Наистина ли? – каза Ани шеговито. Но сърцето ѝ вече препускаше. Не си падаше много по историите за духове, особено когато беше навън посред нощ...

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

Но Лили беше започнала и вече нищо не можеше да я спре.

– На върха на хълма в Уайт Хорс Бей има една стара призрачна къща... – започна тя. Не след дълго историята за викторианска* дама от имението Грейстоун, която била лоша с всички – със слугите, с децата и дори с домашните любимци – започна да набира скорост.

– Тя паднала по стълбите и умряла, но с последния си дъх се заклела, че никога няма да позволи някой да е щастлив в тази къща. И

*Викторианска епоха – в историята на Великобритания така е известен периодът на управление на кралица Виктория (1837-1901 г.). През това време Британската империя преживява небивал стопански, политически и културен разцвет.

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

нейният дух я обитава и до днес – завърши Лили. – Едно семейство се нанесло там. Казвали се Малори и останали няколко години, но лошият късмет ги преследвал навсякъде. Дъщерята се преселила в Австралия, за да избяга колкото се може по-далече от къщата, а мъжът го застигнала мистериозна смърт. Жената вероятно била отвлечена от духа, който минавал всеки ден покрай нея и всяка нощ се появявал до леглото ѝ и я плашел до смърт. Сега къщата е изоставена и се руши.

– Звучи злобещо! – потръпна Ани.

– Наистина е злобещо! – прошепна Лили, а гласът ѝ потрепери от вълнение. – Няма ли да е супер, ако някой успее да снима призрака и да докаже, че историята е истинска?

Ани усети, че коремът ѝ се свива.

– О, не, Лили... – започна тя.

Но Лили вече беше станала и гърдореше за преследване на духове.

– Имаме нова тайна за разследване! – извика тя. – Ще бъде страхотно приключение!

– Хм! – промърмори Ани, струваше ѝ се точно обратното.

– Телефонът ти прави снимки, нали? – нетърпеливо попита Лили.

Ани кимна.

– Но Лили, моля те, недей...

SOS ЖИВОТНИ В БЕДА

– Значи можем да отидем утре сутринта – продължи Лили. – Нали се разбра с майка си, че ще прекараш деня тук?

Ани кимна неохотно.

– Чудесно! – продължи Лили. – Ще кажем на мама, че ще водим Нътмег на езда. Мисля, че той има урок сутринта, но може да тръгнем след това. А ти ще караш моето колело...

Най-накрая Ани се съгласи да отидат на следващия ден до имението Грейстоун, само и само да прекратят темата за призраците. Малко по-късно Лили заспа, но горката Ани стоя будна с часове, заслушана в непознатите звуци. Подскачаше всеки път, щом някоя врата изскърцаше от вятъра. Най-накрая се зави презглава с чувала и заспа.